DOMSTOLENS DOM
av den 27 mars 1963*

I förenade målen 28–30/62

har Tariefcommissie, som är en nederländsk förvaltningsdomstol som dömer i sista instans i skattemål, till EG-domstolen gett in begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 första stycket a och tredje stycket i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen i de mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

bolaget **Da Costa en Schaake N.V.**, Amsterdam, företrätt av advokaterna H. G. Stibbe och L. F. D. ter Kuile, Amsterdam, (mål 28/62),

bolaget **Jacob Meijer N.V.**, Venlo, (mål 29/62),

bolaget **Hoechst-Holland N.V.**, Amsterdam, (mål 30/62),

och

Nederländska skatteförvaltningen, företrädd av tull- och accisinspektören i Amsterdam (mål 28/62), Venlo (mål 29/62) respektive Rotterdam (mål 30/62).

Begäran avser

1) om artikel 12 i EEG-fördraget, som sökandena gör gällande, har en intern verkan, med andra ord om medborgarna på grundval av den artikeln kan göra gällande individuella rättigheter som det åligger domstolen att skydda,

2) om, i fall den frågan besvaras jakande, importtullen höjts på ett otillåtet sätt eller om det endast var fråga om en rimlig ändring av den tull som gällde före den 1 mars 1960, en ändring som visserligen räknemässigt betyder en höjning men som likväl inte bör anses vara förbjuden enligt artikel 12.

* Rättegångsspråk: nederländska.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden A. M. Donner, avdelningsordförandena L. Delvaux och R. Rossi samt domarna Ch.L. Hammes, A. Trabucchi (referent), R. Lecourt och W. Strauß,

generaladvokat: M. Lagrange,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

dom

DOMSKÄL

Lagenligheten i förfarandet som inletts av Tariefcommissie för att av domstolen få ett förhandsavgörande med stöd av artikel 177 i EEG-fördraget har inte satts i fråga och ger inte anledning till någon kritik på eget initiativ från EG-domstolens sida.

Kommissionen, som deltagit i målet med stöd av artikel 20 i stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol, har hävdat att begäran bör avvisas då den inte tjänar något syfte. Som skäl för sin ståndpunkt har kommissionen anfört att de frågor som begärs tolkade av domstolen i detta mål redan har besvarats genom dom av den 5 februari 1963 i målet 26/62, där likalydande frågor avgjordes i ett liknande fall.

Denna invändning är inte välgrundad.

Allra först är det lämpligt att skilja mellan den skyldighet som enligt artikel 177 tredje stycket åläggs nationella domstolar som dömer i sista instans och den rätt som varje nationell domstol enligt andra stycket har att till gemenskapernas domstol hänskjuta en fråga om tolkning av fördraget.

Även om artikel 177 andra stycket utan någon inskränkning tvingar nationella domstolar - såsom Tariefcommissie - mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, att till EG-domstolen överlämna varje tolkningsfråga som uppkommit vid dessa domstolar, kan emellertid grunden för denna skyldighet bortfalla genom verkan av den tolkning som EG-domstolen gjort med stöd av artikel 177 och skyldigheten på så sätt förlora sitt innehåll.

Så är särskilt fallet när den fråga som uppkommit är praktiskt taget likalydande med en fråga som redan har varit föremål för ett förhandsavgörande i ett liknande fall.

När domstolen inom den fasta ramen för en tvist som pågår vid en nationell domstol lämnar en tolkning av fördraget, begränsar sig domstolen till att av fördragets bokstav och anda sluta sig till gemenskapsreglernas betydelse, medan däremot tillämpningen i det enskilda fallet av de på så sätt tolkade reglerna är förbehållen den nationella domstolen.

Denna uppfattning motsvarar den funktion som enligt artikel 177 tilldelats domstolen och som syftar till att säkerställa en enhetlig tolkning av gemenskapsrätten i de sex medlemsstaterna.

Om artikel 177 inte hade denna innebörd skulle för övrigt varken förfaranderegleрna i artikel 20 i stadgan för domstolen, som innehåller föreskrifter om medlemsstaternas och institutionernas deltagande i målet, eller förfaranderegleрna i artikel 165 tredje stycket, som ålägger domstolen att sammanträda i plenum, vara motiverade.

Denna syn på domstolens verksamhet, inom ramen för artikel 177, bekräftas slutligen genom den frånvaro av parter i ordets egentliga mening som kännetecknar detta förfarande.

Inte desto mindre tillåter artikel 177 alltid en nationell domstol, om denna anser det lämpligt, att på nytt hänskjuta en tolkningsfråga till domstolen.

Detta framgår av artikel 20 i stadgan för domstolen enligt vars lydelse det förfarande som föreskrivs för att lösa förhandsfrågor inleds ipso jure så snart som en sådan fråga anmälts till domstolen av en nationell domstol.

Domstolen skall således yttra sig om de föreliggande framställningarna.

Vad beträffar saken har den tolkning av artikel 12 i EEG-fördraget som nu begärs uttryckts genom domstolens dom av den 5 februari 1963 i målet 26/62.

I domen avges nämligen följande rättsförklaring.

1. Artikel 12 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen har direkt effekt och ger medborgarna individuella rättigheter som de nationella domstolarna skall skydda.

2. För att fastställa om tullar eller avgifter med motsvarande verkan har höjts i strid med förbudet i artikel 12 i fördraget, är det nödvändigt att beakta de tullar och avgifter som faktiskt tillämpades av den berörda medlemsstaten när fördraget trädde i kraft.

   En sådan höjning kan uppkomma genom en ny utformning av tulltaxan, som leder till att produkten klassificeras enligt ett nummer med högre tullsats, likaväl som genom en höjning av den tillämpade tullsatsen.

De tolkningsfrågor som ställts i det här fallet är likalydande med dem som således är avgjorda och ingen ny omständighet har förekommit vid domstolen.

Under dessa förhållanden skall Tariefcommissie hänvisas till den tidigare domen.

Rättegångskostnader

De kostnader som har förorsakats Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission och regeringar i medlemsstater, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid Tariefcommissie utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört referentens rapport,

hört de muntliga yttrandena från Europeiska ekonomiska gemenskapens kommission,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 9, 12, 14, 169, 170 och 177 i Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen,

beaktat protokollet om stadgan för Europeiska ekonomiska gemenskapens domstol,

beaktat rättegångsreglerna för Europeiska gemenskapernas domstol, och

gått igenom sin dom av den 5 februari 1963 i målet 26/62.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

- angående begäran om förhandsavgörande som den 19 september 1962 förts vidare av Tariefcommissie - följande:

1) Anledning saknas till en ny tolkning av artikel 12 i EEG-fördraget.

2) Tariefcommissie skall besluta om rättegångskostnaderna i detta mål.

På detta sätt dömt i Luxemburg den 27 mars 1963.

Donner Delvaux Rossi

Hammes Trabucchi Lecourt Strauß

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 mars 1963.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

A.M. Donner
Ordförande